

[Kjær.]

vi har foreslaaet disse Takster, foreslaaet dem som Norm, og jeg vil sige, at de Tal, som vi dèr har foreslaaet, ligesom de andre Tal, vi har foreslaaet i dette Lovforslag, ikke for os er hellige Tal; det er Beløb, som vi mener er passende, men ogsaa Beløb, om hvilke vi til enhver Tid vil være rede til at forhandle.

Ministeren nævner Tallene og siger: Saa meget kan en understøttet faa paa Landet, saa meget i Byerne og saa meget i København. Jeg vil over for dette erindre om, at det, vi foreslaar, ikke er Maksimum for den Understøttelse, der maa udbetales, men det er Maksimum for det Understøttelsesbeløb, som man kan anmelde til mellemkommunal Refusion. Og hvad dette Beløb angaar, ønsker vi aldeles afgjort en fast Grænse, et Ønske, som vi ingenlunde er ene om — jeg erindrer om, at man paa Købstadforeningens Repræsentantskabsmøde for nylig var inde i en Forhandling om nøjagtigt de samme Forhold. Og naar vi ønsker og foreslaar dette, finder vi os ogsaa her i Overensstemmelse med Loven, med Socialreformen. Man maa jo nemlig huske paa, at denne Lov udgiftsmæssigt set bygger paa Refusionsordningen, men man maa endvidere huske, at Refusionsordningen saa afgjort bygger paa Ensartethed i Udmaalingen af Understøttelser, og det Spørgsmaal, som vi ved Behandlingen af disse Problemer har rejst over for os selv, er dette: Findes en saadan Ensartethed i Udmaalingen af Understøttelserne ud over Landets Kommuner? Jeg vil heroverfor straks sige, at jeg tror det ikke, og jeg tror egentlig ogsaa, at det vil blive svært at finde ret mange Kommunalnænd, der tror det.

Ministeren var inde paa disse Forhold. Nu ved jeg, ligesom alle ved det, at der i sin Tid blev nedsat en Kommission, som skulde undersøge baade det ene og det andet vedrørende Refusionsordningen, bl. a. ogsaa undersøge det Forhold, som vi her beskæftiger os med. Det vilde have været rart, om Ministeren i de Betragtninger, han gjorde gældende i Dag, havde meddelt os nogle af de Oplysninger, som denne Kommission skaffede sig; Offentligheden har indtil nu ikke faaet nogen Besked derom, men af visse Udtalelser, som er fremsat her i Folketinget, mener jeg dog, at man kunde slutte, at Kommissionen ogsaa var kommet til det Resultat, jeg nys nævnte, at der var meget stor Uensartethed med Hensyn til Udmaalingen af Understøttelser. Det, som jeg tænker paa her, er ikke dette, at man i visse enkelte Tilfælde, hvor der er særlig stor Trang,

giver en højere Understøttelse, men naar jeg taler om Uensartethed inden for de forskellige Kommuner, tænker jeg paa de Understøttelsesskalaer, man dèr benytter. Ja, jeg ved nok, at dette med at uddele Understøttelsen efter i Forvejen fastsatte Skalaer ikke er ganske lovmedholdeligt, men ikke desto mindre er jeg sikker paa, at saadanne Skalaer findes i hver eneste blot nogenlunde stor Kommune; og er de ikke skrevet paa Papiret, er de ganske afgjort skrevet endnu des tydeligere i Udvalgsmedlemmernes Hjerter.

For øvrigt vil jeg sige, at jeg har ogsaa set i Bladene offentliggjort de Skalaer, som enkelte Byer uddeler deres Understøttelse efter. Men altsaa, enten man vender det saadan eller saadan, kommer man ikke uden om, at der er betydelige Forskelligheder i Udmaalingen af Understøttelser, og hvorfor? Ja, Forklaringen er egentlig baade nem og ligetil; der er en Række Kommuner, der mener, at de ved at forhøje Understøttelsesbeløbene, som de udbetaler, kan tilføre den Kommune, de repræsenterer, som Helhed Fordele: de slipper for Tilsvær, de faar maaske endog Tilskud, og de mener derigennem at kunne stimulere Omsætningen inden for Kommunens Omraade. Hvor forkert denne Tankegang er, behøver jeg ikke at paavise, men at den ikke er ualmindelig, tror jeg nok, de fleste vil indrømme. Og det er da ogsaa som et Udslag af den, at der, efter hvad der meddeles, i Fjor var en Del Kommuner, der over for Socialministeriet rejste dette Spørgsmaal: Hvor meget mere skal vi udbetale i Kommunehjælp for at kunne slippe for Tilsvær til Refusionsforbundet? Det blev meddelt, at denne Forespørgsel var indgaaet; det blev desværre ikke meddelt, hvad Socialministeren havde svaret derpaa, men maaske kan vi faa det at vide i Dag. Den Tankegang, der ligger bag ved en saadan Forespørgsel, er jo klar og ligetil. De Folk, der spørger, siger som saa: vi mener at bære visse Byrder for andre, og, vel at mærke, vi mener, at vi bærer dem med Urette, og dem vil vi vælte af os; ganske vist kan det kun ske paa den Maade, at vi tager en lige saa stor Byrde paa os paa ny, men i alt Fald det bliver ikke de andre, der faar Fordelen af det, og Resultatet af en saadan Tanke er let og ligetil. Det bliver det, at den samlede Byrde, Samfundets samlede Byrde, bliver saa meget desto større. Se, over for dette er det, vi ønsker, at der skal sættes ind. Helst havde vi ønsket, at det skete paa den Linie, som vi var inde paa i Fjor i det For-